

Vi dukker opp hver torsdag klokken nitten med spissete blyanter eller gamle reklamepenner som ofte viser seg ikke å virke. Overraskende mange av oss har spart på pennalet siden skoletiden. De fleste har manuskriptene sine i en ryggsekk, gjerne med firmalogo. Det hender noen tyr til plastpose. Camilla S. har en ordentlig skinnmappe. Den må være ny, kjøpt for anledningen, for eimen følger etter henne inn døren som et usynlig krøtter. Ryggsekkbrukerne blant oss, for ikke å si de med plastpose, vil hevde at skinnmappa er pretensios, at den kan fremkalle skrivesperre. På den annen side skal vi ikke snakke om skrivesperre. Og *pretensios* er et av ordene Nicolai har lagt ned forbud mot.

Det lukter mange tiår med gjenglemte matpakker og dårlig ventilasjon i klasserommet vi bruker som kurslokale. Sand og gummistøvler. Gymposer. Inntørket tyggegummi. Den evige kampen for å holde en svamp fuktig. Luktminnene fra barndommen forteller oss at vi alltid har vært mer eller mindre utilpass i forsamlinger. Følelsen har modnet og blitt selvbevisst, den får oss til å tenke: Jeg kunne vært hjemme i sofaen.

En etter én setter vi oss på stoler som er for små bak pulter

som er for små. På faste plasser som kanskje er de samme plassene vi søkte oss til som barn. Sola står lavt og skinner støvete gjennom vinduer som er spekket av små biter med klar tape med taggete ender som barna har brukt til å feste utklippede snøkrystaller til vinduene med. Nicolai ville sagt at den siste setningen er for lang og tung. Og at ordet *vindu* gjentas.

Noen av oss kommer altfor tidlig. Vi smiler, utveksler høflighetsfraser. Leser gjennom tekstene som skal gjennomgå. Angrer på at vi kom så tidlig. Særlig fordi Nicolai alltid kommer for sent. Vi som kommer for tidlig, har paradoksalt nok tettest skjema. Vår ordenssans og frykt for ikke å strekke til gjør at vi er ute i god tid. De første fem minuttene puster vi grunt, sjekker e-post på mobilen, kommer til at skjermen er for liten til at vi kan svare på de kompliserte henvendelsene vi mottar, og skriver i stedet «husk å svare på e-post» i notatfunksjonen. Så nyter vi stillstanden. Den gang vi hadde rumper som ville fått plass på disse stolene, ville vi kjedet oss. Nå forbinder vi kjedsomhet med det å være opptatt, men med utilfredsstillende gjøremål. Snart gjør tanken på denne forandringen oss urolige. Vi opplever en barneskole på kveldstid som en revne i universet. Vi kan skjelve selve tidsdimensjonen. Stillheten i rommet er det motsatte av barneskrål, det motsatte av små skosåler som gnisser mot gulvbelegget. Vi kan kjenne hvor mye nærmere døden vi er.

Vi reddes gjerne av en grovis fra Sabrura Gran, som pleier å være på plass noen minutter før hel. Han heter ikke egentlig det, men Lars. Eller Geir. Vi må sjekke kompendiet for å huske det. Fra dag én har vi kalt ham Sabrura. Han kommer i en gjørmete, mosegrønn Subaru – som nesten bare er å snu på

Sabrura – med et sus av heimslig granskog og en bred Lier-dialekt som gjør at alt han sier, ender i stigende tonefall. Spurte du meg om noe nå? hender det vi sier etter at Sabrura har sagt noe. Sabrura skriver om tildragelser i en liten grend, han skriver om motoriserte redskaper og beitedyr. De samme menneskene og stedsnavnene går igjen. Enkeltinntrykket man sitter igjen med etter å ha lest Sabrura, er lyden av et trekkspill, selv om det ikke opptrer et trekkspill i noen av tekstene hans.

Satinder Singhs ankomst kan også være en kjærkommen avbrytelse. Satinder er pensjonist og går kledd i store strikkejakker og biter på barten sin når han får tilbakemelding under plenumsgjennomgangen. Noen av oss mistenker at Satinder bærer på en stor sorg. Vi liker Satinder. Han skriver utelukkende western. I løpet av de første ukene har han levert westernnovelle og westernkortprosa. Nicolai sier det kan bli noe av det. At det finnes et tidløst marked for westernlitteratur. Nicolai har tro på oss alle.

Satinder sitter på andre rekke, inntil vinduet, ved siden av enten Tamara Fjellnes eller Lukas Wozniak. De to er de eneste som bytter plass. Tamara snakker mye om den franske forfatteren Marguerite Duras. Tamara skriver fragmenter om et bredt utvalg emner, med stor detaljrikdom og beskrivelser av obskure farger. Okergul, kobber, purpur. Tamara har synestesi. Det vil si at hun har en medfødt tilstand som gjør at hun forbinder gjenstander og personer med farger. Det vil også si at hun er irriterende. Uansett hva vi snakker om, kan Tamara få en egen, indre kopling til en farge. Nicolai fortalte for eksempel, en kveld før han skulle begynne undervisningen, at han hadde fått kjøpt seg bil. Nå skulle han begynne å komme i tide.

«Bil,» sa Tamara. «Da tenker jeg ... blå.»

«Nei, den er koksgrå,» sa Nicolai.

«Vel ...» sa Tamara.

Lukas Wozniak er den eneste som konsekvent bruker plastpose, kanskje for å signalisere at skrivekunsten ikke er opphøyd. Eller at han er opphøyd og ikke trenger å ha ærefrykt for skrivekunsten. Eller at ingenting er så betydningsfullt at det ikke kan puttes i en plastpose. Lukas Wozniaks tekster handler mye om rusmisbruk, småkriminalitet og en forutanelse av at han skal dø ung. Han sa en gang:

«Jeg trodde ikke jeg skulle leve til å bli atten.»

Camilla S. sukket medfølende. Arvid Kvalnes gned seg over neseryggen og så ut på skolegården. Den lave kveldssola traff Lukas' melkehvite barnekinn bakfra som en soloppgang sett fra verdensrommet. Vi er usikre på om det var en tåre som glimret i lyssigden.

Det hender Lukas kommer kjørende i en diger, champagnefarget SUV, som enten forsterker gangstermytologien eller røper at han har foreldre med stort billån. Han parkerer den gjerne på fortauet, så nærme porten at vi alle må skritte sidelengs for å komme inn.

«Vaktmesteren reagerer på det,» sa Nicolai en gang. «Er det mulig å parkere litt lenger unna?»

«Det er *mulig*,» svarte Lukas.

Lukas' liv er uansett definert som en bekymring i klassen. Men også en uvanlig erfaring. Altså en gave, i den forstand at det er noe å skrive om. De fleste av oss skriver om sitt eget liv. I mer eller mindre tilslørt form. Det er sånn vi vet så mye om hverandre.

Om Camilla H. vet vi nesten ingenting. Vi spøker med at H-en står for hemmelighetsfull. I kompendiet vi fikk utdelt den første kurskvelden, med tekster vi hadde sendt inn på forhånd, er det et blankt felt under Camilla Henriksen. Vi har ikke annet å gå etter enn det hun sa da vi tok hilserunden: Hun bor på Bragernes-siden, hjemme hos foreldrene, og har et hvileår. Vi mistenker at hun ikke har meldt seg på kurset selv, men at noen der hjemme syntes det ble vel mye hvile. Vi mistenker det fordi hun ikke ser ut som et skrivende menneske, men en av de spiselige blomstene som jobber på kafeene på solsiden av byen. For alt vi vet, kan hun være et talent uten sidestykke. Vi dyrker vår nysgjerrighet som en sjelden vekst, en løk som ligger i vårt mørke vitebegjær og venter på å springe ut. Ut fra den vokser den spedeste hvite spire noen millimeter for hver gang Camilla H. unnlater å levere tekst til plenumsgjennomgangen. For når det først kommer en tekst, tror vi den vil vise at Camilla H. ikke har rikere fantasi enn oss andre. Det hun skriver, vil si noe om henne, sånn alle Satinders revolvermenn har bart, eller Arvids tekster oser av en middelaldrende jernbaneingeniørs misnøye. Vi vet at det er noe med Camilla H., men vi vet ikke hva. Vi ser det på de to fingrene som drar løse hårstrå inn bak øret. Vi hører det på de tynne armbåndene som klirrer mot pulten. Vi merker oss hvor fort smilet hennes forsvinner når hun tror ingen ser på henne.

Bak Satinder står en tom stol etter en kursdeltaker ingen av oss husker navnet på. Han kom til introduksjonskvelden i september, tok rollen som han som stiller alle de unødvendige spørsmålene, sa noe rart om skriving og eksem og kom aldri tilbake. Vi husker en blå vindjakke. Muligens sammenvokste

øyebryn. Camilla S. mener hun så ham i butikken. Hvis det virkelig var ham, kjøpte han én rødlok og ett hvitt kubbelys. Dette er alt vi kan fortelle om ham. Han forsvant ut av historien. Sånn sett rommer denne innledningen det Nicolai ville kalt *et brudd på leserforventninger*, nemlig å introdusere en person tidlig i handlingen og således signalisere til leseren at denne personen vil få betydning. Og så skrive vedkommende rett ut igjen. Vi gjør ikke alltid som Nicolai sier.

Nicolai har også sagt at man bør plassere anslaget i tid og rom. Være konkret. Ikke begynne en tekst med generelle betraktninger. Det har med troverdighet å gjøre. Og leseridentifikasjon. Skjønnlitteraturen skal gi en illusjon av at noe foregår i verden, ikke bare i forfatterens hode. Leseren må vite hvor han er.

«*Han er?*» sa Elin Mwangi, som er tretti år og barbert på hodet. Og bifil, mistenker vi.

«Hun?» sa Nicolai.

Elin hevet fortsatt på et øyebryn.

«Hen,» prøvde han.

«De,» sa Elin.

«De? I entall?»

Nicolai har også terpet på at anslaget bør romme noe som vekker leselyst, noe som får leseren til å bla videre, gjerne et spørsmål de (i entall eller flertall) ønsker svar på.

Dette anslaget er foreløpig en sammensausing av ulike tidsrom. Det handler om flere torsdager samtidig. Det er ikke mye å være spent på. Vi kan bedre ...

Det er fjerde kurskveld, klokken er allerede kvart over sju, og som vanlig venter vi på Nicolai. Fra vinduene i tredje eta-

sjø kan vi se at kveldshimmelen er klar og, som Tamara ville sagt, koboltblå, bortsett fra noen små, avrevne skyer som driver over taket på det gamle sykehuset og forsvinner mellom grantrærne i åsen. Lukas trommer med en penn på pulten. Arvid, som tar kurset fordi det var fullt på Folkeuniversitetets «Spiselige planter i norsk flora», påpeker at hver gang Nicolai kommer for sent, mister vi undervisningstid vi har betalt for. Camilla S. sier at forsentkommingen er én ting, men hun synes det har vært så lite informasjon.

«Om hva da?» spør Margrethe Meyer med et vennlig smil. Det høye, sølvgrå håret skjelver da hun snur seg mot Camilla.

«Jeg vet ikke ... om alt.»

«Hva lur du på?» Margrethe tar på seg lesebrillene som henger i en snor rundt halsen, og åpner en innbundet notatbok.

«Jeg vet ikke. Jeg synes bare det har vært så lite informasjon.»

Arvid peker på armbåndsuret sitt og sier at vi har mistet sytten minutter. Satinder sier det ikke er så farlig, siden Nicolai pleier å holde på et kvarter ekstra på slutten. Camilla S. sier at det er upraktisk siden hun må legge barn. Lukas sier:

«Ey, mæbe. Hell ut en stor pose med osteoporose på gulvet før du drar, så krabber de rundt med tung bleie i timevis.»

Først da finner Elin, som jobber som nattevakt i resepsjonen på sykehuset, det for godt å fortelle at hun så Nicolai i femtiden i morges, utenfor storkiosken på Bragernes torg, der han støttet seg til et skilt som reklamerte for kaffe og boller, ropte etter henne og hadde en stor tisseflekk i skrittet, noe hun overraskende nok ikke syntes var krenkende, bare trist.

«Si wallah? Tisseflekk?» sier Lukas.

«Var han beruset?» spør Margrethe med rødmalte, smale lepper.

«Han støttet seg til et skilt,» sier Arvid.

Margrethe rister på hodet, og det store, engleaktige håret beveger seg med en ørliten forsinkelse.

Mens vi ennå fordøyer historien til Elin, forteller plutselig Randi Helgerud, som har midlertidig kjøreforbud på grunn av en øyeskade og blir levert og hentet av mannen, at hun for flere uker siden fikk høre noe om Nicolai. Av en fetter som jobber som arrangementsansvarlig på biblioteket. Dette *noe* kan kanskje forklare hvorfor Nicolai ikke lenger jobber i et forlag i hovedstaden, og hvorfor han har flyttet til Drammen og startet et skrivekurs. Et skrivekurs som, enda vi har fått kompendier og er blitt lovet en helgesamling på hotell, virker rimelig amatørmessig. Da Camilla S. er ferdig med å skjenne på Randi for at hun har holdt tilbake denne informasjonen, stirrer vi på Randi. Vi dreier ørene som parabolantenner mot en signalkilde. Vi sjalter ut Lukas' tromming på pultlokket. Vi aner, ut fra Randis hese, hviskende stemme og det smale blikket, at det fetteren på biblioteket har røpet, også kan forklare hvorfor Nicolai alltid kommer for sent, hvorfor han noen ganger er overdrevet oppglødd og andre ganger ser ut som han har ligget i bunnen av en skittentøyskurv og grått, hvorfor han har ringt både Camilla S. og Satinder midt på natten, og ikke minst: hvorfor han tisser på seg og støtter seg til skilt.

Videre får vi, denne samme torsdagen, endelig lese en tekst av Camilla H. Og teksten rommer noe ganske annet enn vi hadde ventet av den pertentlige unge blondinen fra solsidene. Noe ganske annet.

For ikke å nevne at en kursdeltaker dør, selv om det ikke skjer akkurat denne torsdagen. Det er ikke Lukas.

Det konstruktive innspillet vi oftest pleier å gi Randi Helgerud under plenumsgjennomgangen, er å fatte seg i korthet. Det er ikke en generell regel. Det er ikke norm. Det finnes gode tekster som er utbroderende, dvelende, assosiative. Men det kan bli for mye av det gode. Så vi foreslår strykninger. Etter noen runder skjønner vi at vi må gi oss, selv om vi brenner inne med ytterligere strykningsforslag. Vi innser at den samlede effekten av strykningsforslagene, hvis Randi tok dem til følge, kan bli at det ikke er noe tekst igjen.

Langtekkeligheten tar livet av oss denne torsdagen. Nicolai kan dukke opp når som helst. Vi brenner etter å vite hva Randis fetter har fortalt om ham. Og her er Randi:

«... så da vi hadde kjøpt hver vår kaffe latte og satt oss ned i kafédelen ... dere vet hvor jeg er? Ved de store vinduene som vender mot Ypsilonbrua. Morten får ikke gratis kaffe engang, enda han jobber der, på biblioteket. Jeg vet ikke, jeg. En arbeidsplass der du må betale for kaffen? Men det er kanskje bare i kafédelen, som er åpen for publikum. De har kanskje trakter på bakrommet? Jeg regner med at de har en trakter?»

Vi har et navn. Morten. Resten kan strykes. Margrethe stirrer på Randi over kanten av lesebrillene. Sølvhåret dirrer. Sabruras munn er åpen. Lukas har snudd seg på stolen. Vi holder ikke pusten, ingen av oss kan holde pusten så lenge. Men vi kjenner hjerteslagene våre. Vi hører susingen fra radiatorene.

Randi går over til å fortelle hvordan Morten fikk jobben som arrangementsansvarlig på biblioteket. Vi får vite at han ikke er

bibliotekarutdannet, men har arbeidet ved ulike kulturscener. Med mange store navn. Og dessuten barnearrangementer.

«Det var faktisk Morten som ...»

«Hallo. Hva sa han om Nicolai?»

«Jeg kommer til det.»

«Er det snakk om en personlig tragedie?» spør Elin.

«Det er vel egentlig ikke vår sak,» sier Margrethe.

Det er vår sak.

Randi sanser utålmodigheten vår og henter oss inn igjen, én etter én, med sitt intense kyklop-blikk. Over det andre øyet har hun en bomullslapp som holdes på plass av en stripe medisinsk tape med grånende kant.

«Da jeg nevnte at læreren vår heter Nicolai Houm,» sier Randi, «da måtte Morten vri nøtta skikkelig.»

Igjen avsporer hun på ubegripelig vis. Vi hører henne snakke om ordet *programmerer*, og hvordan det ordet forvirret henne, siden det hørtes ut som stillingen til Morten hadde noe med data å gjøre, men så viste det seg at *programmerer* er et synonym for arrangementsansvarlig. Vi svever i det indre verdensrommet. Vi ser Randis munn som beveger seg. Vi lurert på om hun dusjer med øyebandasjen på. Vi ser for oss at hun bikker dusjhodet ned og strekker den skrukkete halsen som en skilpadde, for å få haken over vannstrålen. Vi lurert på om hun virkelig fikk en kvist i øyet, eller om ektemannen, som henter og leverer henne, også slår henne. Vi kunne kommet til å slå henne. Men så er vi ikke sånn. Og Nicolai har lagt stor vekt på at kurset skal være et trygt sted å dele tekst. Randis utlegning er ikke en tekst. Det er muntlig overføring. Det er forløperen til tekst. Det er det de gjorde ved leirbålet. Den gang man ikke

kunne skimlese. Det fantes ikke bøker. Man kunne ikke flykte fra en fortelling, for det var ikke trygt utenfor lysskjæret fra bålet. Man måtte stå i det. Ta den fortellingen man fikk, eller bli spist av ville dyr.

«Men det er stas, da, med en fetter på biblioteket. Han sier fra når det er spennende ting på plakaten ...»

«Fokuser, Randi,» sier Arvid.

«Ja, herregud. Kom til poenget, Randimor! Ha ha ...» Den hese kneggingen hennes går over i røykhoste.

Camilla S., som jobber i koordineringsgruppa for astma og allergi i Helsedirektoratet, ser bekymret på Randi.

Randi støtter seg på pulten med begge håndflatene og begynner igjen og igjen på de samme ordene, «Han sa ...», men blir avbrutt av hostingen.

Lukas skyver seg ut fra pulten med en skrapelyd.

«Jalla, mæbe! Jeg tror jeg ser bilen hans.»

Alle kikker ut av vinduet, selv de som sitter så langt unna at de bare ser himmelen.

«Bilen hans er grå, ikke sant?» sier Lukas.

Tamara skal til å si noe fargerelatert, men biter det i seg.

«Kom igjen, Randi! Spytt ut!» roper Elin.

Men Randi har begynt på en ny hostekule.

Så går døren opp.

Vi tar oss i å kikke på skrittet til kurslederen. Vi prøver å forestille oss Bragernes torg klokken fem om morgenen, en kald vind som sender løv og kebabpapir over brosteinen. Vi ser spredte fugler og fornedrelse. En mørk hybel i Tollbugata. Tomflasker og romaner på gulvet ved siden av sengen.

Men det later ikke til å være noe uvanlig ved Nicolai. Han virker som de foregående torsdagene. Han retter på noen ark. Kopleter seg til projektoren med tvungne bevegelser fordi han vet at vi stirrer på ham. Han lurert sikkert på hvorfor vi stirrer ekstra mye i dag. Vi kan ane en svak skjjelving i skuldrene og stemmen idet han sier:

«Ja ... hvordan har skriveuken vært?»

Vi mumler til svar.

Han har på seg tørre, svarte bukser og en svart skjorte vi har sett før. Vi vet at den er strykefri, for en gang kommenterte Margrethe at Nicolai så nystrøket ut, og da fortalte han at skjorten er strykefri. Og han la til:

«Det der er en slags metonymi, Margrethe. Du sa at jeg ser nystrøket ut, ikke skjorten. Jeg fikk representere skjorten.»

Vi vurderer å sende lapper til Randi. Vi ser for oss en liten avrevet flik av Randis linjerte kladdebok som kommer i retur og går fra hånd til hånd under pultene, med en svak røyklukt og for eksempel beskjeden:

Han tvang en debutant til å se på mens han onanerte.

Eller:

Han forvoldte noens død på en forlagsfest i Oslo.

Nicolai trekker pusten hakkete.

«Jeg tenkte vi skulle gå løs på spenningsbuer og verdiven-
dinger. Vi har jo snakket mye om perspektiv.»

Han strekker seg mot taket og skrur på projektoren. Den strykefrie skjorten har allerede svetteringer. Idet han går rundt kateteret for å hente klikkeren, slår han hoften borti kanten, utstøter en liten lyd og later som ingenting. Vi kan se at han nekter hånden sin å ta på stedet hvor det gjør vondt. Han blir

stående foran lerretet. Han virker blodfattig i den blå projektorstrålen. På lerretet, rett til venstre for hodet hans, står det i stor skriftstørrelse: «Den gamle mannen». Den siste n-en buer seg over pannen hans. Vi hadde ikke klart å gjette oss til Nicolais alder. Han snakker til Lukas og Camilla H. som om de var jevnaldrende. Men med Margrethe er det rene teselskapet. Da bruker han uttrykk som *her forleden*. Arvid tolker dette som et tegn på at Nicolai ikke er hel ved. Elin skulle ønske han ikke var en middelaldrende hvit mann. Camilla S. skulle ønske han var flinkere til å informere. Satinder mener Nicolai gjør sitt beste. Hvem gjør ikke det? De første kurskveldene var ikke så verst. Vi syntes vi lærte noe. Kanskje vi var så ivrige at vi ikke tok notis av den lave kvaliteten. Kanskje Nicolai går gjennom noe som gjør at hans beste blir stadig dårligere.

Han flytter seg ut av strålen, og vi får se en figur på lerretet som viser spenningsoppbygningen i *Den gamle mannen og havet*.

«Ok, dere! Kanskje verdens mest kjente novelle.»

«Novella,» innvender Arvid. «Den ble utgitt som novella. Eller kortroman, kunne vi sagt på norsk.»

Nicolai går videre til å forklare premissene for Hemingways historie. Det er unødvendig. Vi har lest den. Han setter pekefingeren på kurven som skal vise den gamle hovedpersonens måloppnåelse nede på Cuba, eller humøret hans, eller muligens begge deler.

«Her har Santiago gått åttifire dager uten å få fisk,» sier Nicolai.

Fingeren hans følger den slakt nedadgående streken. Kurven kunne like gjerne illustrert endringen i kursholderens

entusiasme. Han minner om en nachspiel-gitarist som holder på å bli edru og hører sin egen stemme. Han hvisker nesten til slutt.

Vi vet ikke hva som er galt med Nicolai. Vi regner med at Randi kan avklare det. Vi ser fram til å fritte henne ut etterpå, hvis ikke den potensielt voldelige ektemannen hennes sitter og venter i bilen.

Nicolai stopper plutselig opp. Han studerer grafen uten å si noe. Så snur han seg mot oss og trekker pusten. Han blir stående og se ut i rommet med hendene inntil brystet. Vi prøver å følge Nicolais blikkretning. Den ender ved en tom plass. En naken pult. Det er ingenting der. Stillheten varer altfor lenge.

«Nå klikker du,» hører vi Sabrura si.

Vi kjenner det sosiale ubehaget stikke i hodebunnen og armhulene.

«Du klikker!»

Nicolai kvepper til.

«Jeg bare ...»

«Overhead-greia,» sier Sabrura og peker på lerretet.

Nicolai har holdt knappen inne. Vi er på en helt annen graf. Han snur seg bort fra lerretet igjen og ser på den tomme plassen.

«Det slo meg at Camilla H. ikke er her.»

Først da går det opp for oss at vi ikke er fulltallige. I alt oppstyret glemte vi Camilla H. Uvanen hennes med ikke å levere tekst har gjort at hun har glidd bakover i vår kollektive bevissthet. Nå er hun tilbake i tankene våre, bare ved navns nevnelser, i all sin prakt. Vi ser henne for oss, på plassen der hun ikke sitter. Hestehalen, eplekinnene, treningstightsen.

«Hun har i hvert fall levert en tekst,» sier Nicolai.

«Nei,» innvender Arvid.

Når Arvid sier nei på sin avslepne nordnorske dialekt, får ordet to stavelser. Det er som om det ikke finnes noe annet svar. Det oppleves som den påmalte gule advarselsskriften på en udetonert retorisk bombe. Vi har en e-postliste. Hvis Camilla H. har levert tekst, skulle alle ha fått den. Helst innen onsdag morgen.

«Den kom nå. Mens jeg var i bilen. Jeg tror alle sto i kopi,» sier Nicolai.

«Det var *det* som pep,» utbryter Camilla S.

Nyheten avstedkommer en febrilsk innloggingsaktivitet. Vi åpner brilleetuier lik skipbrudne som kommer over spiselige skjell, vi sveiper på skjermer som en spesialklasse med spastikere. Nicolai holder opp håndflatene, som en lærer i ferd med å miste kontrollen. Ikke *som*.

«Det holder at dere leser den til neste gang. Hun er jo ikke her.»

Vi nikker og later som vi bare gjør oss ferdig med noe, mens vi trykker og sveiper og prøver å manipulere mailserverne våre til å sende oss Camilla Henriksens tekst i et lesbart format som ikke forsvinner i en mystisk filmappe vi ikke aner hvor er.

«Vi tar det hjemme, dere, og fortsetter heller med undervisningen,» sier Nicolai.

Arvid leverer et overbevisende «Ja».

Så begynner han å lese, i likhet med oss andre. Margrethe leser over Satinders skulder. Vi sluker Camilla H. for første gang. Nicolai også, til slutt. Han gir opp og setter seg bak kate-teret og ser på laptopen sin. Det føles som vi gjør noe forbudt.

Men Camilla H. sendte teksten sin for at den skulle behandles av oss alle. Vi er her for å skrive og lese og ta stilling til hverandres verk i et trygt og inkluderende miljø.

«Å, fy faen. Hva leser mine øyne? Ta qifsha nonen!»

Lukas er tydeligvis den raskeste leseren.

«Hæren fløtte meg.»

På en overraskende andre plass er Sabrura.

Etter hvert som vi alle kommer til samme punkt i historien, går det et sus gjennom klasserommet. Frynsene på Margrethes marineblå skjerf vinker så vidt over linoleumen.

Til slutt retter Nicolai seg opp og kikker utover klassen. Han tar av seg lesebrillene og gnir seg i øynene.

«Ja. Vi skal fortsette litt med spenningskurver. Hvis ikke dere vil gå rett på plenumsgjennomgangen? Vi har Tamaras tekst, den om romfolket. Ikke sant, Tamara? Den må vi rekke å snakke om.»

Vi lurar på om profesjonaliteten er beundringsverdig eller bedragerisk. Vi tviler på at Nicolai er så blasert og avstumpet at han ikke higer etter å si noe om teksten til Camilla H. Vi higer. Vi ser på hverandre med store øyne. Blikkene våre søker samforstand, noe som kan lindre den kognitive dissonansen.

Til slutt ser vi alle på Margrethe. Hun retter på en brosjé av ametyst som sitter øverst på den store bysten.

«Hva er det? Hvorfor ser dere på meg?»

Ingen svarer.

«Tenker dere at jeg ikke tåler det?» Margrethe fnyser. «Satin-der er like gammel.»

«Komposisjonen hennes sitter i alle fall skikkelig.» sier Arvid.

«Som kukk i kram snø,» sier Sabrura.

Nicolai reiser seg igjen:

«Vi venter til Camilla H. er her.»

«Det er på en måte en fin fortelling,» fortsetter Satinder.

«Er du helt ute?» sier Lukas.

«Det er ikke en *fin* fortelling, Satinder.» Randi ser skrått på ham med det ene øyet.

«Fortellingen hennes er nesten svart. Blåsvart. Med litt oransje i kantene,» fastslår Tamara.

«Ok, ok.» Nicolai tar et skritt ut fra kateteret og slår ut med armene.

Satinder vugger litt på hodet.

«Her er det mye å ta tak i, men det skal vi ikke gjøre nå,» sier Nicolai.

«Jeg har ikke fått sagt noe,» klager Camilla S.

«Vi skal ikke snakke om denne teksten uten at forfatteren er til stede.»

«Men jeg ...»

Nicolai peker på Camilla S. med lesebrillene.

Hun rynker på nesen. Munnvikene vender nedover. Vi liker denne plutselige bestemtheten hos kurslederen. Og vi nyter at Camilla S. rødmer og tvinner hendene i fanget. Vi er glad det ikke var en av oss andre som ble pekt på med lesebriller.

De første stjernene kommer til syne over Drammen som nålestikk i et utvasket, svart klede. Der ute et sted er Camilla H. Uansett hva Nicolai snakker om, kommer hun til å ta opp tankene våre. Vi kommer til å tenke på henne resten av kvelden. Noen av oss kommer til å drømme om henne.